

I den mörk härdade en väng
en komung id namn Sivald, som hade
en enda dotter Syritka, under som en
dög, med stora kinder ut långt, höljande
gulvuti hår. Men en mörk blög jampfa
hade man aldrig skådet. Aldrig vägrade
hon att lägga sin blick ut på frän marken,
en äldre minst vägrade hon att se en
man i önsket. Frän när ut på jänan
kunnas pinn till hennes faders hof-
fi ut vilja till en fögen komungas
östen, men alla vägrade & med
ofriktade öster stora sin fader,
ty ut stod Syritka med raddiga
ögon ut hörd sin marken ut, men
bitstoden fick aldrig lif, aldrig kunde
hon ut ut på en gammal talen ut
aldrig lyfte hon sin blick ut på
talande.

Bländ en, som förstade sin tiller,
var ut en komungas id namn Ottar.
Han talade länge ut de andra, han hade
inredigt ut komungas ut hennes kärlek,
men endast en dag vägrade sty ut
på Syritkas kinder, de hon hörd komungas
vader, senliga stämna, ut Ottar
tröde ut ögnblick, ut han hade be-
sygat hennes blög. Men ut hörd
en hörd hon, ut hennes blick ut på
femur makt ut jorden.

Ottar hade dock allet på
myndigt först sig ut en utken pin.
Omna på ut likt de öfriga pinn
svara sin hörd efter ut första min-
lyskade förstade. Han stannade öfriga
hans ut Sivalds hof, först beslutet
ut söka sinna hennes kärlek.

Men han var ikke den ende,
han havde frælshat sig i den ^{bygge}
kommission. Ved grunden af
hennes faders ikke døds en friv
frølig jätte, en han døde en ring
fira se Syitha, du han var ute
en hestemænd i stoven. Når
jätten ^{skadede} den eneste vestel:
ten de fine anlætsroyen stansede
han opp syren, ty meget dykket
hans han frønt aldrig ^{set} ~~skadede~~. Men
han kydder sig ikke sønnen de andre
frønnen en en frøhale tiden med
nogen anden tal, uten han ukend
dunst fram, quef tog i den intet
anvendt frøhale de stovene huse
end sig ten sin hule i hoven.

Nu blef det en uppøst
den de kommission. Kommissionen
gjalt en alle hans besværene for
denne tiden den i stoven frø
en lita frø voren, men ingen
stans kunde de fine huse sig
end det eneste stans of huse kunde
applores. De lita huse sig litald
en hestemænd uten, en den viddere,
en kunde hestemænd hestemænd
oster ten intet voren, skuler end
hale huse hand samt hestemænd
hans egen efter tider.

Blant den, den en hestemænd
en siget på Morning en voren
Ottar. Hans ^{amig} frøstod hestemænd, en
ingen voren sig voren hestemænd
en siget en frøstod sig på en hestemænd
end en en voren, ingen siget voren
en Syitha, en han voren siget

en om om ispat henne varit något
gymnastiska eller en jätte. När hon
så fick hon teles om jätten, som
hunnade i vassbotten, vilket hon
en rika upp honom.

Länge letade hon igenom alla
böcker för att se om hon kunde hitta
men till slut fick hon sig ^{vid} att
någon framför en kungshäls och upp-
trampade honom af traven steg, och
hon hade sig därför honom en sten
på en berg. Mot kvällen hade hon
en väldigt vassel i skänkogen och
sag de, hon ^{bryskolens} kenne, en frö-
stilig jätte, varnade sig inryggen. Men
om modigaste hade hunnat honom inför
en dylik syn. Anslutet var öfverallt
af en svart, tofigt stög, och kottarna var
^{inlyst} / i andra djurkunder. Öfver alla
hade om dyggnige gestalterna en väldigt
klubb. Men Otter turade inte, utan
drog sin vass, öppning från en till
gärdställe och ställde sig i jätterns väg.

- Men det är en frö en dagg, ut-
vass jätten, som väntar sig i sin vass.
Red om sin första bitt, ty sin dagg
en rökande.

Allt detta berättade hon
med sin väldigt klubb och dagg
att Otter, men om hon var
frö sig om kottens kasta sig under,
så en slaget i stället träffade en
trädstam, som splittrade, som om
om varit af vass. I stället lyckades
Otter en till föga jätten en dylik
om i vass lifet. I sin förtvining
blef jätten en oändlig vass sig

en siktad ike länge, utom löyge
blindt omkring sig, si en ymnar
in stannar ^{gröde} ~~stannar~~ kring
en löyge kringbunden. Skubb in
mig förstod stas dock en ^{ständig} ~~ständig~~
jätens klumpiga stas, en si stas
enem rifit en blöta på sig, trifs
fader kom af sin undstas dans sisk
Blodet stannar kring kring
en jätens kände, kom komms kraft
utt mer en mer undstas, utom
en kom kände på något håll på
sin evlige fiender. Kom gafs si
af för sinna en ymnar en sista för
och en i ödda sig enen flykten
sin klubb kaster kom bort en
skymade sin helens öppning
på en enen kom kom in
i löyge. Kom stas för sig efter
enodigt efter, en kom stas
in i en evlige tal, där kom i
skumskott enen flykten, kom
af jätens fast kändis i löyge
enem. Nu kände kom riamod
en sin kraft för sig, en
enem en sista löyge kände kom
enem stas på jätens en
dröplig. Rytand af wren
stas kom med på sig
stas för sig en uppaf öv
sin sista stas.

sin kom en ^{i ödda} ~~en~~ ^{löyge}
en stas löyge komms löyge
enem på kom ut i öv
på. Där en kom sig
en kom en stas

— Du är en fi. Du jätte, som
 väntat bort sig, har med sin lif fött
 världen sin visning, och jag väntar en
 fi sig uppåttan min brö: förnu
 ick min vana blick, utan höj din
 blick ^{från jorden} ~~och~~, höj din hand i min
 och blif min hand.

Men mig, hvar Sympthos kinder
 rätta vunder, och sin skuggat kunde
 hvar ick öfver min, och lika litet som
 fönt vägar hvar en stä upp sin ögon.
 De stäl hvar höge tygt framför hvar
 för en vinta på en när, men detta svar
 kunde hvar ick förnu sig en fö öfver sin
 läppor. Efter en stund förtveta Otas:

— Jag har ^{och} ~~och~~ en din blick, och
 en annan kanske förtveta ^{och} ~~och~~ min
 en högt från mig en ick blick mig
 af en tillfällig förtveta, och ick ick jag vinstoga
 en vägar, som en brö skule vägar mig
 af taktmätt tiller af blick. Jag vinstoga + eller mellidona, men
 vägar ick tinge sig, en ^{ej} ~~och~~ blick
 en jag vinstoga sig med min vinstoga.
 om faders vinstoga ligger af högt vägar,
 en en hvar vinstoga från vägar dit. Fi
 en obkändad min en vägar dina
 vägar, och en höge dit vinstoga vägar
 af vägar sig vägar, skule jag ick
 vägar sig med min vägar.

Robinson steg det vägar
 på hvar kinder, hvar högt vägar
 sig vinstoga vägar tin en vägar,
 men hvar vägar inlit en vägar
 af vägar vägar Otas blick. Först
 du hvar vägar vägar vägar ^{och} ~~och~~
 vägar vägar vägar vägar vägar vägar
 vägar vägar vägar vägar vägar vägar
 vägar vägar vägar vägar vägar vägar
 vägar vägar vägar vägar vägar vägar
 vägar vägar vägar vägar vägar vägar

tillbaka till sin faders värd

hi skulle han vandra ~~helt~~. Men
 det tycktes henne, som om det var
 henne omöjligt att återvända till
 det gamla hemmet. Men vilka besvä-
 lert, långt bort; mest visste han
 inte. Men hi gick han ut kallt med
 ena häls, öfver långt ut stigar, stann-
 digt utlojad af en aldrig återvända
 ord. Till slut kom han till en
 gård, där hans fader och moder
 bodde, och där stannade han - hans
 för, visste han ej, ty han hade inte
 en ord om dess hem. Med stolta
 kläder och moderna fötter stannade
 han framför förstugakristen och
 bed med en renoverad och förtärd
 rost de gamla och en liten hemme
 blifva yttarens hus om. Den bräna
 var inte hans en hvilja, och hi brö-
 jorde han en iakt de gamla
 gator. Han tvändes af solen och
 viskades af vaxet, hennes kläder
 utgjordes best af många torftiga
 valter, som knapt skydd hennes
 robbent, och hennes fötter var
 mest till nöd. Men aldrig kunde
 man henne klaga, och en man
 aldrig sig kunde se.

hi kunde öfver tillbaka
 till sin färdlösens hus och fick
 hi se, hvilken yttarens de skap-
 pet sig. Men han hade intet till
 henne, och han vägrade aldrig
 mita hans vick. En dag hade
 han till henne:

- Här en yttarens. Jag har

en beslutat att gifva mig, och i öfrigt skulle
minn hofvuds figns. Min hand kommer snart
till gärdan och jag vill att min skalle kallas
nattens som ett hofvuds hennes blick.

Gärdans som kinnor skulle öfver
mottaga henne, och jag vill, att du skän
skall vara med. Så öfver i i fruktiga,
och du kan se sig anständiga kläder
och ståle reda upp sig blund och andra.

Syritta biter sig blund, men
när det inte, utan gjorde som hon hade
kallat henne.

Sedan ~~hade ut~~ öfver hofvuds
toget kommit, gaf man Syritta plats
i ~~hennes~~ ^{hand} ~~hennes~~ ^{hand} att sitta en parka
i hennes hand; hon skulle nämligen
lysa upp minnet för Otter och hans
unga hand. Efter en stund trädde detta
in ~~in~~ ⁱⁿ ~~in~~ ⁱⁿ af om tyglets märken
om starkens ~~tyg~~ ^{tyg} ~~tyg~~ ^{tyg} den parkan
i hennes hand fiterens allt mer och
mer och slutligen hade lögen ritat med
andra till hennes fingrar. Den Syritta
stod först framme öfverly och med
starkt blick utan att med en
minnen om en uppenbar sörje, om mästa
hans hand. Otter vänta sig till till
hennes och när:

- Min starkens Syritta, hennes
du inte, men elom hämmar dig.

Du först slog hand upp
till ögon och sig på hennes med
en lång outryglig blick.

Men det var först detta, som
Otter hade väntat på.

- Så har jag då ändligen

och är minnet, glada om
hvar tanke, utan att
någon af

och utan att säga mig att

unnit sig en kufat sin jennyfer-
 tige skjønnhet. Denna blick tåger
 mig, hvad en ildtøjat utroa;
 ut en ålthos mig. Så end de
otta brokop ena tien enda. Dess
 mening har otte varit ut
 sista gång brofa sig, en en ut
 dörpi en enen och ricklig brohops-
 best ficos har på dörden, ty en
 ut en enda, jag ålthos, en bro
 en thek biffa min brod.

Men Swittha trubla en ej
löngr sin blid utan trög på
~~löngr~~ sin milda brugg
 en trög blid, en en blick
~~löngr~~ sin blid utan trög på
 en alltid på första stunden
 ålthos en trög på jorden.

† fort person d. bilda
 vi Otter
 † har tydligen
 en ord

Saga 6 (ofullst.)